

Всеукраїнський конкурс
«Об'єднаймося ж, брати мої»
Номінація «Література»

Збірка віршів
«Ридало небо, загубився спокій»

Роботу виконала
Хращевська Ангеліна Іванівна
учениця 10-В класу
Ясногірського ліцею
Вирівської сільської ради
Вчитель: Бубкіна Тетяна
Михайлівна

Чотирнадцять днів один утримував позицію на Бахмутському напрямку в районі Кліщіївки воїн вісімдесятої Львівської штурмової бригади Сергій Споденюк на прізвисько "Фін". Герой чудом залишився живим.

Ридало небо, загубивши спокій,
А вітер різав все, як гострий ніж,
Вже чотирнадцять днів хлопчина синьоокий
Один тримав знекровлений рубіж.

Метався по окопах, наче вихор,
Стріляв навперебій із чого міг.
Кричав по рації то голосно, то тихо:
- Приціл один, щоб ворог не пробіг!

Вогонь на мене! Ворог наступає!
Накрийте швидше! Не шкодуйте мін!
Полийте їх із правого ще краю!
Давайте, братці, швидше! Осьде він!

І сікла артилерія прицільно
Ненависних рашистів - ворогів.
Поранений Сергій вставав повільно,
Продовжував вести нерівний бій.

Ридало небо, загубивши спокій,
А вітер різав все, як гострий ніж,
Вже чотирнадцять днів хлопчина синьоокий
Не покидав знекровлений рубіж.

Ми кожен день благаєм в Бога...

Ми кожен день благаєм в Бога
Вкраїні миру й перемоги.
Нехай повернуться до хати
Живими всі наші солдати.
Хай згине ворог підлий, лютий,
Щоб ми могли спокійно жити,
Спокійно вчитись, працювати
І в ліжку у кімнаті спати,
А не в підвалі уночі
Сидіти при сліпій свічі.
За нами - воля й правда чиста,
Здолаєм ворога - рашиста!

Я хочу ворогу сказати,
Що він не зможе подолати
Нізащо і ніколи зроду
Мого прекрасного народу,
Бо в ньому - міць й велика сила.
І кров тече козацька в жилах.
Ми боремось за правду чисту!
Не переможеш нас, рашисте!

Як скінчиться війна...

Як скінчиться війна, то покличем до хати
Всіх знайомих, сусідів і друзів - дітей.
Напечем пирогів ми багато-багато
Й святкуватимем мир, Перемогу щодень.

Тихо стане, не буде розмови гучної.
І молитву прокажем до Бога усі.
Пригадаєм початок війни ми страшної.
Не забуде повік його кожен в житті!

Не забудем повік, як звучали тривоги,
Як горіла від бомб і снарядів земля,
Як в підвалах ховалися діти в морози,
Як тікала від куль на край світу сім'я.

Не забудем повік, як дітей хоронили матусі,
Як щодня все везли в домовинах синів.
Не забудем руїн в Маріуполі, Бучі...
Не забудемо гіркі сльози вдів, матерів.
Моя стежинка

Іду до рідної хатинки,
Що на горбочку край села.
Тут кожна квіточка, травинка
Мене, мов подружка, віта.

А вітер пісеньку співає,
Дарує колос передзвін...
Стежинка круто повертає
До місця, де мій рідний дім.

Моя стежинко, ти - як мати,
Ведеш у дальній світи.
Тебе я буду пам'ятати,
Де б не були мої шляхи.

Коли сідає за обрій сонце...

Коли сідає за обрій сонце,
Останній промінь вітання шле,
Я виглядаю в своє віконце
Завжди, мій милий, лише тебе.

Коли сміється місяць на небі,
Яскраві зорі тремтять вгорі,
Я все чекаю, коханий, тебе
І шлю зітхання лише тобі.

Хоч ти від мене дуже далеко,
Але я вірю, що прийде час,
Розлука зникне, все буде добре,
Навіки доля з'єднає нас.